

Kazys Morkūnas g. 1925 m. kovo 4 d. Žiežmariuose, Trakų apskritis – 2014 m. sausio 22 d., palaidotas Antakalnio kapinėse, Vilniuje.

1946 – 1951 m. studijavo Kauno taikomosios ir dekoratyvinės dailės instituto Dekoratyvinės ir monumentaliosios tapybos katedroje. 1952 m. baigė LSSR dailės institutą (mokėsi pas Stasį Ušinską). Nuo 1953 m. Lietuvos dailės instituto

dėstytojas, 1977–1985 m., 1993–1997 m. Piešimo katedros vedėjas, nuo 1976 m. profesorius.

1953 m. vienas pirmųjų Lietuvoje sukūrė eksperimentinį vitražą iš kelių suldytų plono stiklo sluoksnių. Ankstyvojo laikotarpio vitražams būdingas realistinis figūrinis piešinys su ornamentais („Taika žemėje“, 1955 m., „Jūratė ir Kastytis“, 1956 m., „Subatos vakarėlį“, 1959 m.), alegorijos, simboliai, dekoratyvi stilizacija („Mūza“, 1956 m., „Mergaitė“ 1960 m.). Nuo septinto dešimtmečio naudoja luitinį stiklą, sujungtą betonu, derina įvairias stiklo faktūras („Pirčiupis“, 1962 m.) Sukūrė vitražų pasaulinių parodų paviljonams („Himnas darbui“ – Monrealis, 1967 m., „Tarybinis jaunimas“ – Osaka, 1970 m.), dekoratyvių siužetinių (pasakos „Eglė – žalčių karalienė“ motyvais Druskininkų biuvetėje, 1956–1960 m.), spalvoto veidrodinio stiklo („Rytas“, 1960 m.) vitražų.

Naudojo konusinės formos stiklą (Kryžkalnio memorialo vitražai „Kova“ ir „Darbas“, 1972 m.; LSSR valstybinė premija, 1973 m.). Kūrė storo luitinio stiklo (Kauno IX forto muziejaus memorialo vitražai, 1984 m.; SSRS valstybinė premija, 1985 m.), plono stiklo („Saulės mūšis 1236 m.“, Šiaulių kino teatras „Saulė“, 1986 m., 27 vitražų ansamblis Švč. Mergelės Marijos gyvenimo motyvais, Vilkaviškio Švč. Mergelės Marijos Apsilankymo katedra, 1996 m.) vitražo technika. Sukūrė 3 portretinius vitražus J. Baltrušaičio mokykloje Maskvoje, erdvinių vitražų Punsko mokykloje (abu 2005 m.), Utenos Dievo Apvaizdos bažnyčioje (2008 m.). Sukūrė vieną didžiausių 180 m² vitražų Lietuvoje „Šventė“ (dab. LR Seimo rūmai, Vilnius, 1981 m.).

Kūrybai būdinga optimizmas, ryškiai perteikta idėja, monumentalumas, vientisa raiški kompozicija, piešinio ir spalvos vienovė, dinamiškos formos, skriejančios figūros motyvas, raiški ritmika, sodrios kontrastingos spalvos (vyrauja mėlyna, geltona, raudona). Nuo 1953 m. dalyvavo parodose Lietuvoje ir užsienyje.

<https://www.youtube.com/watch?v=tpHgILAvAqg>

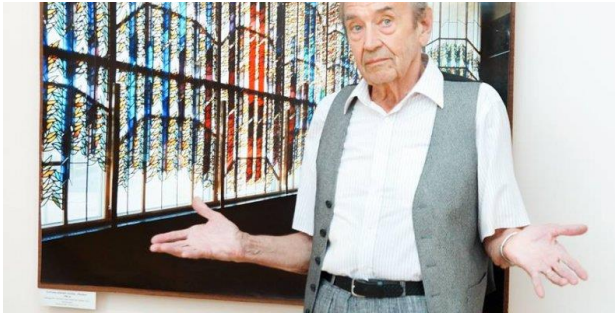
D.f. "Vitražininkas Kazys Morkūnas" 1998 m. iš ciklo "Menininkų portretai"

<https://literaturairmenas.lt/publicistika/tikejes-vitrasto-sviesos-galia>

[http://www.grazitumano.lt/wiki/index.php/Kazys_Mork%C5%ABnas - darbai ir nuopelnai](http://www.grazitumano.lt/wiki/index.php/Kazys_Mork%C5%ABnas_-_darbai_ir_nuopelnai)

<https://bit.ly/30pgmbA>

<https://www.youtube.com/watch?v=dFDhSQgVamM>

Šatūnas Konstantinas Eugenijus 1939 10 09 Kaunas, lietuvių vitražistas. 1966 baigęs Lietuvos dailės institutą iki 1991 dirbo Vilniaus Dailės kombinate. 1985–1994 dėstė Lietuvos dailės institute (nuo 1990 Vilniaus dailės akademija); docentas (1992). Nuo 1968 dalyvauja parodose Lietuvoje ir užsienyje. Sukūrė daugiau kaip 100 teminių ir dekoratyvinių vitražų pastatų interjerams, kūriniuose maksimaliai išnaudoja įvairių technologijų galimybes. Svarbiausi vitražai: „Darbas“ Žemėtvarkos instituto rūmuose Vilniuje (1967; bespalvis reljefinis stiklas jungtas su plonu, skaidriu), Juknaičių kultūros namuose (1972; pirmasis Lietuvoje abstraktus vitražas), Vilniaus santuokų rūmuose (1974; pūsto krištolo elementų erdvinė kompozicija), dviplanis kinetinis Dombajaus jaunimo centre (Karačijų Čerkėsija, 1977), poilsio namuose „Auska“ Palangoje (1979; be rišamos medžiagos sunerti stiklo luitai derinti su spalvotu vitražu), „Vargonai“ Palangos muzikos mokykloje (1986; iš smulkių sujungtų detalių). Novatoriški, įvairiai sukomponuoti, bet panašios stilistikos vitražai harmoningai dera su pastato architektūra, jiems būdinga darnus koloritas, ritmiškumas. Lietuvos dailininkų sąjungos auksinis ženklukas (2017)/Veronika Taurinskienė.

<https://bit.ly/3kWFkXw>

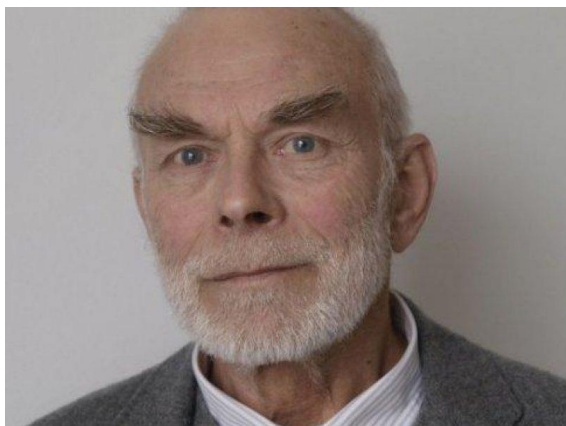
<http://www.jewishcenter.lt/galerija-sofar/konstantinas-satunas/>

Baginskienė Gintautėlė Laimutė 1940 07 22 Kėdainiai, lietuvių dailininkė vitražistė. K. Baginskaitės motina. 1964 baigė Lietuvos dailės institutą. Sukūrė dekoratyvinių metalo dirbinių (sienelė mineralų ekspozicijai SSRS paviljone Expo-67 Montrėalyje, pano SSRS paviljone Expo-70 Osakoje, abu su T. Baginsku; pano SSRS geologijos parodoje Paryžiuje, 1971, pano Lietuvos liaudies ūkio parodoje Santjage, 1972), vitražų iš mineralų plokštelių SSRS geologijos parodoje Milane ir Damaske (abi 1975). Kūriniai monumentalūs, dekoratyvių formų, išryškinantys medžiagines mineralų, metalų savybes. Vitražai iš stiklo (Trakų restorane Galvė, 1973, 1997, Kėdainių restorane, 1976, Klaipėdos santuokų rūmuose, 1984, Jūrų muziejuje, 1986, „Augo girioj

ąžuolėlis“ Panevėžio kultūros rūmuose, 1989, Utenos alaus darykloje, 1995, Panoterių bažnyčioje, 1997) sąlygiškų formų, dekoratyvios kompozicijos, lakoniški, vėlesnieji – ekspresyvūs. Bespalvio ir spalvoto stiklo indų komplektai (1970–1971) lakoniškų siluetų, nedekoruoti. Lietuvos Respublikos Vyriausybės meno premija (1998)/Lijana Šatavičiūtė.

<https://www.vle.lt/Straipsnis/Gintautele-Laimute-Baginskiene-67879>

Dovydas Algirdas 1944 07 11/ Pasvalys - 2015 05 29/ Vilnius, lietuvių dailininkas vitražistas. 1947–1956 buvo tremtyje Krasnojarsko krašte. 1971 baigė Lietuvos dailės institutą (A. Stoškaus ir K. Morkūno mokinyš). Nuo 1973 dalyvavo parodose Lietuvoje ir užsienyje (Suomijoje, Norvegijoje, Italijoje, Anglijoje, Japonijoje); individualios Pasvalyje (1998, 2000), Vilniuje (2005). Nuo 1990 dėstė Vilniaus dailės akademijoje, nuo 2003

Monumentaliosios dailės katedros vedėjas, nuo 2005 Vaizduojamosios ir taikomosios dailės fakulteto dekanas; profesorius (2008). Naudojo plonastiklio, luitinio erdvinio vitražo technikas, kūrė reljefą stikle. Sukūrė daugiau kaip 50 vitražų, vitražinių kompozicijų visuomeniniams ir sakraliniams interjerams. Svarbiausi kūriniai: vitražai sanatorijoje „Lietuva“ Druskininkuose (1975), „Žaliojoje vaistinėje“ Klaipėdoje (1979), Pedagogų profesinės raidos centre (1989), Vatikano nunciatūroje (1993, abu Vilniuje), Rainių Kančios koplyčioje (1994), pranciškonų vienuolyno prie Kryžių kalno Šv. Pranciškaus koplyčioje (2000), Jungtinių Amerikos Valstijų jūrų pėstininkų būstinėje Vilniuje (2002), bažnyčiose – Šv. Mikalojaus Vilniuje (2003), Lietuvos kankinių Domeikavoje (2005), Švč. Mergelės Marijos Krikščionių Pagalbos Nidoje (2008); erdvinės kompozicijos Litexpo parodų rūmuose Vilniuje (1990). Vitražai tektoniškos, motyvais ir stilistika su architektūra susietos kompozicijos. Ankstyvieji kūriniai realistiniai, vėlesni – sąlygiškesnio, ornamentinio pobūdžio, sudaryti iš spalvoto stiklo ritmiškų segmentų. 1988 SSRS jūros jachtų lenktynių (II vieta) ir tarptautinės regatos Warnemündėje (Vokietija, I vieta) dalyvis, jachtos „Dailė“ plaukimo per Atlantą (1989) organizatorius ir dalyvis. Tarptautinių vitražų simpoziumų 1+1 (nuo 1990) organizatorius. Lietuvos nacionalinė premija (1994)/Lijana Šatavičiūtė.

<http://www.anykstenai.lt/asmenys/asm.php?id=1412>

<https://bit.ly/3l3raUK>

<https://bit.ly/3kWFQVs>

knygos pdf formatas

Stoškus Algimantas 1925 05 24 Kaunas - 1998 10 23

Vilnius, lietuvių dailininkas vitražistas. 1950 baigė Kauno taikomosios ir dekoratyvinės dailės institutą (mokytojas S. Ušinskas), 1948–1951 jame dėstė. Nuo 1951 dėstė Lietuvos dailės institute, 1954–1989 Vitražo studijos vadovas; profesorius (1978). Nuo 1950 dalyvavo parodose. Ankstyvieji vitražai daugiausia teminiai, realistinės vaizduosenos, dekoratyvūs, sukurti iš plono („Lietuva“, 1957) arba reljefinio („Taika gimtinėje“, 1961) stiklo. Nuo 7 dešimtmečio kūrė vitražus (dažniausiai erdvinius) iš storo luitinio arba specialiose formose lieto stiklo („Gyvenimo giesmė“, 1965, „Šventinė siuita“, 1981). Sukūrė pirmąjį SSRS kinetinį vitražą „Vilnius“ (garsinis fonas F. R. Bajoro, eksponuotas SSRS pramonės ir prekybos parodoje Londone 1968), vitražą su kinetiniu apšvietimu (Juknaičių gyvenvietės Sveikatingumo centre, garsinis fonas O. Balakausko, 1985). Kūriniai ritmiški, monumentalių, apibendrintų, dinamiškų, dažniausiai geometrizuotų formų, raiškių faktūrų, blyškių arba intensyvių spalvų kolorito, būdinga apibendrinti įvaizdžiai, simboliškumas, vitražo ir architektūros darnus santykis. LSSR valstybinė premija (1978)/Monika Skubėjūtė.

<https://bit.ly/2ShqjU6>

<https://bit.ly/34bYyBW>

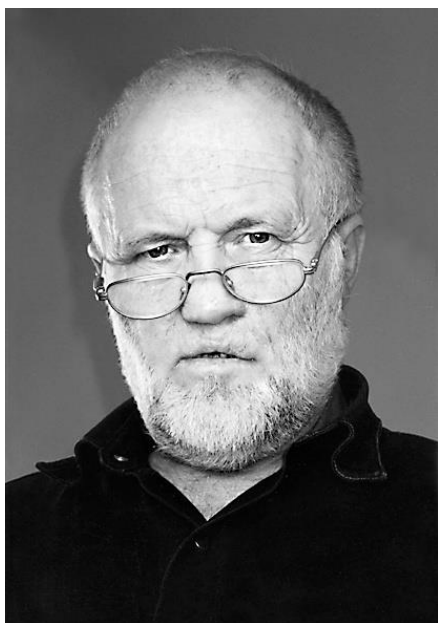
Švarlys Vytautas 1943 02 24 Naujarodžiai (Krekenavos vlsč.), lietuvių vitražistas. 1972 baigė Lietuvos dailės institutą. 1977–80 Vietinės pramonės ministerijos Eksperimentinio meninio konstravimo biuro Projektavimo skyriaus vyriausiasis konstruktorius, 1981–89 konditerijos fabriko Pergalė (abu Vilniuje) vyriausiasis dailininkas. Nuo 2004 Lietuvos dailininkų sąjungos Monumentaliosios dailės sekcijos pirmininkas. Dalyvauja parodose, simpoziumuose Lietuvoje ir užsienyje; individualios parodos Vilniuje (2000, 2003), Dusetose, Druskininkuose, Kaune (visos 2005). Dailininko vitražai daugiausia skirti visuomeniniams pastatams (daug jų sukūrė bažnyčioms, koplyčioms): „Simfonija“ Vilniaus B. Dvariono dešimtmetėje muzikos mokykloje (1972), ciklas „Kristaus kančia“ Šv. Jono Krikštytojo bažnyčioje Kaltinėnuose (1995), vitražinis altorius „Malda“ Šv. apaštalo Petro bažnyčioje Šalčininkuose (2000), „Ryto giesmė“ sanatorijoje „Versmė“ Birštone (2002), „Prisikėlimas“ Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje Grūšlaukėje (2004), ciklas M. K. Čiurlioniui atminti Šv. arkangelo Mykolo bažnyčioje Senojoje

Varėnoje (2007), erdvinis vitražas „Laisvės sparnai“ Kačerginės koplyčioje (2008). Sukūrė ir vitražų parodoms („Išsivadavimas“, 2000, „Viltis“, 2001). Kuravo ne vieną parodą.

<http://www.naujasiglapis.lt/?p=16160>

http://www.xxiamzius.lt/archyvas/xxiamzius/20030226/kult_05.html

<http://kvitrina.lt/vytauto-svarlio-paroda-ir-albumas-vitražai/>

Bružas Bronius 1941 03 25 Rokiškis, lietuvių vitražistas.

1967 baigė Lietuvos dailės institutą. 1969–1985 dirbo Vilniaus Dailės kombinate (Apipavidalinimo skyriaus meno vadovas), 1985–1997 Skulptūros ir monumentaliosios dailės studijoje Vilniuje (vyriausiasis dailininkas). Nuo 1966 dalyvauja parodose Lietuvoje ir užsienyje (Suomijoje, Lenkijoje, Japonijoje, Čekijoje, Austrijoje). 1990–2010 dėstė Vilniaus dailės akademijoje, 1993–1995 Monumentaliosios dailės, 2006–2008 Monumentaliosios tapybos ir scenografijos katedros vedėjas; docentas (1993). Sukūrė vitražų ir vitražų ciklų daugiau kaip 60 visuomeninių, sakralinių, privačių pastatų interjerams Lietuvoje (ciklai: „Lietuvos medicinos istorija“ Raudonojo Kryžiaus ligoninėje, 1974, Lietuvos Respublikos Kultūros ministerijoje, 1985, abu Vilniuje, Žvejų kultūros rūmuose

Kamčiatkos Petropavlovske, 1990, Šv. Jurgio bažnyčioje Varšuvoje, 1993–2001, Kotryniečių vienuolyno koplyčioje Kaune, 1999; vitražai: Lietuvos Respublikos ambasadoje Maskvoje, 1994, Vatikano, Didžiosios Britanijos, Ukrainos ambasadose Vilniuje, visi 1988–1996) ir užsienyje (privačiuose interjeruose Čikagoje, Bostone, Helsinkyje, Varšuvoje, Tokijuje, Ženevoje, visi 1989–2000). Vitražai iš plono spalvoto stiklo, sujungto švinu, kompozicija, stiliumi ir motyvais susieti su architektūra. Kūriniai daugiausia istorinės tematikos, siužetiniai; būdinga herojinė patetika, dinamiškas formų ritmas. Nuo 1997 kuria vitražus Šv. Pranciškaus Asyžiečio (Bernardinų) bažnyčiai Vilniuje. LSSR valstybinė premija (1983)/Raimonda Bitinaitė-Širvinskienė.

Mackelaitė Marija Anortė 1930 10 14 Kėdainiai, lietuvių dailininkė vitražistė. 1949–51 studijavo Kauno taikomosios ir dekoratyvinės dailės institute, 1955 baigė Lietuvos dailės institutą. 1956–57 dirbo mokykloje Kėdainiuose. Nuo 1957 dalyvauja parodose. Sukūrė dekoratyvinių vitražų: „Eglė ir Žilvinas“ Druskininkų biuветėje (1960), „Dailė“, „Muzika“, „Šokis“ Čiurlionio menų mokykloje Vilniuje (1962), vitražas kavinėje „Vilnius“ Vilniuje (1965, neišliko), „Prie jūros“ klube „Global“, Klaipėdos jūrų prekybos uosto buvusiuose kultūros rūmuose (1968), veidrodinio stiklo vitražas „Saulutės“ kavinėje „Aušrinė“ Palangoje (1972, neišliko), vitražų ansamblis Šv. Mato bažnyčioje Anykščiuose (1970–85). Kūriniams būdinga harmoninga kompozicija, tobulas

piešinys, saikingas koloritas, dekoratyvumas, kaip grafikos elementas naudojamas švino juostelių linijinis piešinys; derinama ryškios, kontrastingos spalvos arba naudojama šviesus saikingas koloritas/Aleksandras Indriulaitis.

Užinskas Stasys 1905 07 20 Pakruojis - 1974 06 14 Kaunas, lietuvių tapytojas, grafikas, vitražistas, scenografas. Vienas žymiausių 20 a. lietuvių dailininkų.

Išsilavinimas ir pedagoginė veikla

1925–1929 mokėsi Kauno meno mokykloje. 1929–1931 Paryžiuje studijavo Nacionalinėje dailės ir amatų konservatorijoje (vitražą – pas H. M. Magne’į), Académie Moderne (tapybą – pas F. Léger , scenografiją – pas A. Exter), Juliano akademijoje. 1934–1954 dėstė Kauno taikomosios ir dekoratyvinės dailės institute (iki 1940 Kauno meno mokykla, nuo 1951 – Lietuvos dailės institutas), 1940–1954 (su pertraukomis) Monumentaliosios ir dekoratyvinės tapybos katedros vedėjas; profesorius (1946). 1955–1970 dėstė Kauno politechnikos institute, 1970–1974 Vilniaus inžineriniame statybos institute. S. Užinsko kūrybinė ir pedagoginė veikla

turėjo įtakos Lietuvos monumentaliosios dailės ir scenografijos plėtotei. Mokiniai: V. Ciplijauskas, M. Labuckas, K. Morkūnas, V. Povilaitis, A. Stoškus, J. Surkevičius, K. Varnelis, S. Veiverytė.

Kūryba

Nuo 1931 dalyvavo parodose Lietuvoje ir užsienyje; individualios: Kaune (1931), Niujorke (1937), Vilniuje (1971); pomirtinės – Vilniuje (1986, 2005, 2011), Kaune (2005). Nutapė paveikslų („Šeimyna“, 1930, „Besimaudančios moterys“, 1931, „Lakūno sapnas“, 1939), sukūrė plafonų projektų („Muzika“, 1937–1939, „Cirko repeticija“, 1938–1945), vitražų (bažnyčioms – Vytauto Didžiojo, 1931, Prisikėlimo, 1945–1947, „Lietuvaitė ir Statybininkas“ Prekybos, pramonės ir amatų rūmams, 1937–1938, visi Kaune, „Kristijonas Donelaitis“, 1965), grafikos (piešinių, iliustracijų, plakatų), taikomosios dailės (dekoratyvinių lėkščių, stiklo vazų) kūrinių. S. Ušinsko kūryboje ryšku istorinių epochų (Renesanso, baroko) ir modernizmo dermė, būdinga konstruktyvi plastinė kalba, monumentalios architektoniškos kompozicijos, lokalios spalvos. Pirmasis Lietuvoje sukūrė veidrodinių ir blokinių vitražų, išstobulino žemų temperatūrų glazūrų technologiją.

Marionetės

1934 su P. Svidru pradėjo gaminti marionetes. 1936 Kaune įkūrė „Marionečių teatrą“, jam vadovavo. Sukūrė lėles pirmajam profesionaliam lėlių teatro spektakliui A. Gustaičio „Silvestras Dūdelė“ (režisieriai H. Kačinskas, V. Sipaitis), jos buvo panaudotos ir pirmajam garsiniam lietuvių marionečių filmui „Storulio sapnas“ (1938, režisierius H. Kačinskas, parodytas 1939 pasaulinėje parodoje Niujorke). Apie 1936–1941 parašė pirmąją lėlių teatrui skirtą knygą-vadovėlį apie marionečių ir kaukių gamybą „Lėlių ir maskių teatras“ (išleistas pavadinimu „Lėlių ir kaukių teatras“, 2005). Sukūrė scenovaizdžių ir kostiumų Valstybės teatro (R. Planquette'o operetei „Kornevilio varpai“, 1932, W. Shakespeare'o „Dvyliktoji naktis“, B. Dvariono baletui „Piršlybos“, abu 1933, šio baletto scenografijos eskizai 1937 pasaulinėje parodoje Paryžiuje apdovanoti aukso medaliu), „Jaunųjų teatro“ (B. Sruogos „Milžino paunksmė“, 1934) spektakliams/Nijolė Tumėnienė.

<https://bit.ly/2EUgZ5u>

Liudvikas Pocius, vyresnės kartos dailininkas (g. 1940 m.), 1959-1966 m. Valstybiniame dailės institute studijavo tapybą ir monumentaliąją dailę. Savarankiškos kūrybos pradžioje kūrė vitražus viešosioms erdvėms, dalyvavo parodose.

Nuo 1967 m. yra Dailininkų sąjungos narys, turintis Meno kūrėjo statusą. Dailininkas kurį laiką dirbo administracinį darbą Dailės fonde ir Kultūros ministerijoje, buvo kelių ekspertinių meno tarybų

narys. Nuo aštuntojo dešimtmečio labiau įsitraukė į tapybą. Dalyvavo parodose Lietuvoje ir užsienyje. Jo paveikslų yra įsigijusios įvairios įstaigos, Lietuvos ir keliolikos užsienio šalių dailės mėgėjai ir kolekcionieriai.

Eimutis Markūnas (g. 1959 m. birželio 7 d. Kaune) – Lietuvos dailininkas, pedagogas. 1971-74 m. mokėsi Kauno keturmetėje vaikų dailės mokykloje, 1974-78 m. – Kauno S. Žuko taikomosios dailės technikume. 1978-83 m. studijavo Valstybiniame dailės institute (dabar VDA). Parodose dalyvauja nuo 1983 m. Nuo 1990 m. – Lietuvos dailininkų sąjungos Kauno skyriaus narys. Nuo 1991 m. – grupės „Angis“ narys. Dirba tapybos, instaliacijos, post -objekto ir vitražo srityse.

Sukūrė daugiau kaip 100 originalių konstruktyvios ritminės kompozicijos vitražų visuomeniniams ir privatiems interjerams: Kalniečių prekybos centrui („Snaigė“ 1986 m.), Tado Ivanausko zoologijos muziejui (1987 m., 1991 m.), „Jiesios“ keramikos gamyklai („Daigai“ 1988 m.), Hidroprojekto pastato interjerui („Runos“ 1991 m.), Vilniaus universiteto Kauno humanitariniam fakultetui („Fosilijos“ 1999 m.), viešbučiui „Reval Hotel Takioji Neris“ (2004 m.; visi Kaune).

Istorinės, biblinės tematikos vitražų yra mokymo įstaigose (Kauno jėzuitų gimnazija, 1999 m.), „Emmeriche am Rheine“ (Šiaurės Reinas-Vestfalija) Jėzaus Kristaus bažnyčioje (Kompozicija pagal Šv. Jono evangeliją 1994 m.), t. p. Kauno, Šilutės, Klaipėdos bažnyčiose. Sukūrė erdvinių vitražų objektų: „Biblinis motyvas“ banke (Svedbankas) Marijampolėje (1993 m.), „Takas“ Šiaulių oro uosto skrydžių valdymo centre (1997 m.). Vitražai modernios meninės formos, originalūs, būdingas naujoviškas ryšys su architektūra.

Nutapė paveikslų („Obeliskas“ 1990 m., „Kolona nr. I“ 1991 m., „Nostalgija raudonai“ 2007 m.), jiems būdinga ekspresyvi raiška, ryškių spalvų sąskambiai; tapyba artima abstrakčiajam ekspresionizmui. Kuria instaliacijas („Zona nr. I“, „Miegamojo erdvė“, abi 2004 m.). Nuo 1983 m. dalyvauja tarptautinėse parodose, simpoziumuose Lietuvoje ir užsienyje (Vokietija, Suomija, Prancūzija, Ispanija, Didžioji Britanija). Nuo 1986 m. surengė 25 individualias parodas (daugiausia Kaune, Vilniuje, Berlyne). Kūrinių turi Nacionalinis Mikalojaus Konstantino Čiurlionio dailės muziejus.

<https://www.youtube.com/watch?v=UkKWgY0ZX8c>

Eimutis Markūnas. „Miesto spalvinis kodas. Juoda“

<http://www.eimutismarkunas.eu/en/home/>

kūrėjo svetainė

<https://www.nemunas.press/straipsniai/vistos-kaliosai-ir-ezero-vitrazai/>

Silvija Drebigkaitė – žinoma lietuvių dailininkė monumentalistė ir tapytoja. Gimė 1957 m. kovo 11 d. Šiaulių mieste. Mirė 2020 m.

Besimokydama Lietuvos valstybiniame dailės institute (1975-1980), daugiausia žinių apie kompoziciją sėmėsi iš Sofijos Veiverytės, apie tapybą – iš Leopoldo Surgailio, o apie piešimą – iš Kazimiero Morkūno.

Baigusi studijas, jaunoji dailininkė aktyviai įsijungė į sienų tapybos, mozaikų ir vitražų kūrybos procesus. 1981 metais ji sukūrė bene pirmąją savo mozaiką „Polėkis“ (18 kvadr. m.) banke Druskininkuose. Kaip vėliau rašė žymus vitražo dailininkas K. Morkūnas, rekomenduodamas talentingą dailininkę premijai: „ši mozaika itin turtinga kolorito. Visas vaizdas dėstomas iš stambių, kontrastingų spalvų plotų. Stambios, vienoje plokštumoje komponuojamos formos mozaikai suteikia monumentalumo įspūdį“. Mozaikos „Stichija“ (80 kvadr. m.) sukurtos Palangos m. gydomajame baseine „Jūratė“ kompozicija jau visai kitokia. Ji tarsi uždaras organizmas ir tik atidžiai parinktos tam tikros geometrinės formos labai išmaniai sujungia kūrinį su interjeru. Freska „Žirgai“ (96 kvadr. m.), įgyvendinta įmonės „Širvinta“ interjere, savo sudėtinga daugiafigūrine kompozicija leido pilnai atsiskleisti dailininkės įvairialypiui virtuoziškumui. Kiek vėliau sukurta mozaika „Krioklys“ (20 kvadr. m.) žavėjo savo dekoratyvumu, lakoniškai perteikiama tema, kartu „žiūrovo lengvai atpažįstant realų motyvą (krentančio vandens spalvos ir formas), jo kuriamą nuotaiką“ (K. Morkūnas).

Nuo 1983 m. Silvija Drebigkaitė tampa Lietuvos dailininkų sąjungos nare.

Silvija Drebigkaitė surengė ne vieną personalinę tapybos parodą. Įsimintinos parodos, vykusios Varšuvoje (Lenkijoje), Memingene ir Štutgarte Vokietijoje bei kitur. Silvija aktyviai dalyvavo jungtinėse parodose: ir Lietuvoje ir užsienyje.

<https://bit.ly/34hhS0j>

http://www.ldsajunga.lt/Nariai-515-Silvija_Drebigkaite1

Andrius Giedrimas (g. 1948 m. sausio 2 d. Panevėžyje) – Lietuvos dailininkas vitražistas, tapytojas.

Sukūrė apie 30 įvairaus dydžio dekoratyvių vitražų. Jo paveikslai lyrinės nuotaikos, melsvų, žalsvų atspalvių („Diendaržis“, „Nacionalinis parkas“, abu 1993 m., „Rugpjūčio saulė“ 1994 m., „Lapams krentant“, „Žalvarniai“, abu 1998 m.), vėlesni pasižymi intensyvių, sodrių spalvų deriniais („Mėlyna eglė“ 2002 m., „Rudens lapas“, „Raudonas debesis“, „Rudenėjant“, visi 2003 m.). Surengė individualių parodų: Vilnius – 1983 m., 1994 m., 2004 m., Panevėžys – 1993

m., Klaipėda – 2001 m., Juodkrantė – 2004 m.

Žymiausi vitražai: Elektrifikacija – gamykla „Elfa“, Vilnius, 1976 m., Technikos medis – Akmenės cemento gamykla, 1983 m., Vyskupų rūmai, Vilnius, 1999 m.

Valiūtė Eglė 1953 06 01 Kaunas, lietuvių vitražistė. V. Valiaus ir S. Valiuvienės duktė, S. Valiaus sesuo.

1977 baigė Lietuvos dailės institutą, 1977–1980 jame dėstė. Nuo 1978 dalyvauja parodose Lietuvoje ir užsienyje; individualios Vilniuje (1998, 1999, 2002–2008, 2013), Palangoje (2004, 2005,

2006), Jurbarko (2005), Druskininkuose (2015). Sukūrė vitražų visuomeniniams (Vilniuje – Pavasaris 1979 ir Šeima 2005 Vaikų ligoninėje Santariškėse, Paukštis ir naturmortas dabartinėje Turizmo ir prekybos verslo mokykloje, 1980, Laikas ir ryšiai Susisiekimo ministerijos pastate, 1982, Lietuvių liaudies dainos kultūros centre Kupiškyje, 1983–1985, Kupiškėnų gyvenimas Kupiškio savivaldybės pastate, 1988, Švč. Trejybė, Švč. Mergelė Marija, Šv. Jurgis, visi Švč. Trejybės bažnyčioje Panevėžyje, visi 1991–1992) ir privatiems (erdvinis vitražas Miestas bendrovės Jungtinės architektų dirbtuvės dabartinėse patalpose Vilniuje, 1990) interjerams. Iliustravo knygų vaikams, vadovėlių. Lietuvos Respublikos Vyriausybės meno premija (2004). Lietuvos dailininkų sąjungos auksinis ženklukas (2016).

<http://www.voruta.lt/egle-valiute-pabaige-k-morkuno-prisikelusio-jezaus-vitraza/>

<http://archyvas.punskas.pl/egle-valiute-pabaige-k-morkuno-prisikelusio-jezaus-vitraza/>

Virginijus Bizauskas. Gimė 1958 03 16 Šiauliuose. 1977 m. baigė meninio metalo apdirbimo studijas Telšių dailės technikume. 1986 m. baigė Vilniaus dailės akademiją, Klaipėdos vizualinio dizaino katedrą. Parodose dalyvauja nuo 1988 m. Nuo 1998 m. Klaipėdos apskrities dailininkų sąjungos narys. Nuo 2002 m. Lietuvos dailininkų sąjungos narys. Kuria vitražo, meninės fotografijos srityse.

<https://bit.ly/3l4gO6O>

<https://www.pajurionaujienos.com/?sid=8620&act=exp>

<https://bit.ly/3cTuKhd>